

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4399/2021
02.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ сви из ... и ЕЕ из ..., чији је пуномоћник Милан Караћ адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, којег заступа Градско правобранилаштво, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 208/21 од 18.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 208/21 од 18.02.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 208/21 од 18.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2546/18 од 02.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог за прекид поступка. Ставом другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцима тржишну вредност дела парцеле ... уписане у лист непокретности ... КО ..., и то тужиоцу АА у износу од 1.387.958,53 динара, тужиљи ББ у износу од 596.448,00 динара, тужиљи ВВ у износу од 587.496,72 динара, тужиљи ГГ у износу од 549.922,00 динара, тужиоцу ДД у износу од 596.448,00 динара, тужиљи ЂЂ у износу од 676.209,24 динара и тужиоцу ЕЕ у износу од 303.513,00 динара, са законском затезном каматом од 02.12.2020. године до исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцима парничне трошкове у укупном износу од 575.941,00 динар са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, тужилац АА је одбијен са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа од 1.387.958,53 динара до траженог износа од 3.331.353,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 208/21 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и делимично одбијена, а пресуда Вишег суда у Новом Саду П 2546/18 од 02.12.2020. године у делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је обавеза туженог да накнади тужиоцима

трошкове поступка снижена на износ од 503.941,00 динар (са износа од 575.941,00 динар), док је у преосталом побијаном, усвајајућем а непреиначеном делу пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац АА је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1 ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У овом спору одлучивано је о захтеву тужилаца за исплату накнаде за одузето право сусвојине на земљишту које је, без поступка експропријације спроведеног у складу са Законом, постало добро у општој употреби – улица (тзв. фактичка експропријација).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

Одлучујући о ревизијама туженог изјављеним у истим и битно истоветним чињенично – правним споровима, овај суд је изразио јасне ставове о праву власника на накнаду, њеној висини и обвезнику плаћања у случају када је земљиште планским актом предвиђено за јавну површину – улицу и тој намени приведено фактички, без спроведеног поступка експропријације. Побијана другостепена пресуда не одступа од тако установљене судске праксе, због чега нема места одлучивању о ревизији туженог ради уједначавања судске праксе, а ни из других законских разлога – разматрања правних питања од општег интереса или тумачења права.

Следствено изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Према тој одредби, ревизија није дозвољена у имовиснкоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају, тужиоци образују процесну заједницу обичних активних супарничара и према члану 209. ЗПП сваки од њих сматра се самосталном странком, тако да његове радње или пропуштање не користе нити штете другим супарничарима. Зато се код обичног супарничарства дозвољеност ревизије цени према вредности сваког појединог захтева – према висини потраживања сваког од тужилаца. Тако одређена вредност предмета спора је очигледно нижа од вредности релевантне за дозвољеност ревизије прописана чланом 403. став 3. ЗПП, због чега је применом члана 413. истог Закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић